

אורגנייה של ביזבוז
כספים איפיינה יותר
מזר את שבוע הפסח

את חופשת הפסח, שהסתיימה השבוע, איפיינו שני דברים: היחסות המטורפת כימעט של הישראלי לנסוע, בלילות ולבזבז כסף, והדוכנים למכירת פיתות ש'אולתרו' בשולי הכבישים הראשיים.

מריישראל לא היה בבית במשך שבוע הפסח. כאשר מילא באלפי לירות את מיכלי הדלק של מכור חשב לעצמו: "אני מרוויח כסף, בתום החג יעלו את מחיר הדלק". כאשר נסע למלון פאר, בטבריה או באילת, אמר לעצמו: "בשנה הבאה זה יהיה הרבה יותר יקר". כשבילה במועדוני-לילה ובידיסקוטקים וכשסעד במיסעדות יקרות או באתרי-פיקניק, אחרי שי הוציא אלפי לירות לקניית הצידור הדרוש, אמר לעצמו: "המצב כל כך רע, שזה לא יכול עוד להזיק".

האווירה הכללית בשבוע החג היתה לכאורה חגיגית — "אכול ושחה" כי מחיר נמוך. איש לא חישב, איש לא בדק את האובדן דרפט בבנק. הכסף זרם כמו מים. קריאתו של שר-האוצר ייגאל הור"ביץ, "שימרו על הלירות שלכם", הפכה נלעגת.

וכשחזר מריישראל בתום החג, חשש אך מרוצה, וקיבל את קריי האזעקה ממנהל הבנק שלו, היה יכול להתנחם: אצל הכספים שלי זה בדיוק אותו המצב. **פיתות טריות.** המאפיין השני של הפסח היתה ההתרסה נגד הסמורה. בשנים שעברו היו רק סטיקיות מסויימות מאוד בערים

قنبلة سياسية
بعد ٤٨ ساعة

□ تفرد إحدى الصحف الإسرائيلية بنشر قنبلة سياسية في اليومين القادمين وسوف يكون لهذا الناب السياسي الخطير أثره الكبير على سير الأحداث في أمريكا وفي الشرق الأوسط

ההודעה על ה"סקופ"
האם יש קשר —

הגדולות מוכרות פיתות, וגם אז היה הסטיקבפיתת נימכר בעטיפת נייר, מחשש שיראו, כיפו היו נקודות מכירה ידועות מזה שנים. מרבית המיסעדות נסגרו לרגל שי פוצים שנתיים והאחרות המציאו מאכלי מצות כשרים לפסח. בדרך כלל היה הזלזל הישראלי הממוצע נאלץ לנסוע לגדה המערבית, לא כול ארוחת-פיתות בירושלים ה' מיורחית או ברמאללה.

כאילו על פי החלטה מוקדמת מכור השנה מרבית המיסעדות ארוחות הפסח. כאילו שמעולם לא שמעו על המצ, אך את השיא ב' מילחמתו של הישראלי החוגג נגד המצות סימלו הדוכנים המאולתרים שהוקמו בשולי הדרכים, בכבישים הראשיים, שבהם ניתלו שלטים: "פיתות טריות".

החוגים הדתיים יכולים אולי להתנחם בעובדה, שסוחר הפיתות

עיתונות

מילת הכבוד

של מנצור

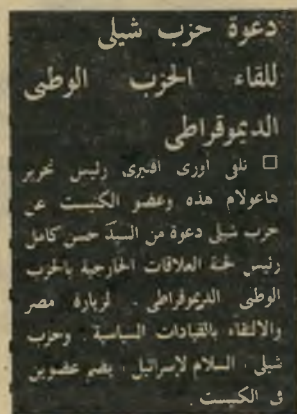
העיתונאי המצרי אנוס
מנצור שמר על ההכבחה
ולא גילה את הסקופ שנתן
נשיאו לאורי אבנרי

מערכת העולם הזה לא עמדה מעודה בלחצים כה כבדים שהופ' עלו עליה מצד עיתונאים. עורכי עיתונים ישראליים, שדרים וכתבים פוליטיים, ניצלו כל ידיד ומכר שיש להם במערכת כדי לנסות ולגלות, מה הוא הסקופ שאותו עומד לפרסם השבועון. ראשי רשות טלוויזיה וסוכנויות ידיעות מכל רחבי העולם שלחו את נציגיהם בארץ, או טלפנו בעצמם למערכת, כשבפיהם בקשה אחת: "תנו לנו, לפחות, רמז על מה שעומד להופיע".

אל הלחץ שהופעל על חברי מערכת העולם הזה התווסף לחץ של טלפונים על מלון שרתון בקאהיר, שבו התגורר עורך השבועון, אורי אבנרי, ועל משרדו של עורך השבועון המצרי אוקטובר, אנוס מנצור. עיתונאים ישראליים וזרים, שהעלו חרס בנסיונותיהם לגלות את הסקופ בתל-אביב, ניסו לדלות אותו בשירות טלפון בין-ארצית עם אבנרי או עם מנצור.

מילבד היצר העיתונאי הטבעי, לשמור את הסקופ, הינחה את אבנרי בקאהיר ואת חברי המערכת בתל-אביב עוד גורם אחד, כשיסברו בעקשנות לגלות את הסקופ: ההכבחה ההדדית של נשיא מצריים אנוס אל-סאדאת ושל אורי אבנרי לפרסם את הידיעה רק ביום השלישי בערב.

סאדאת עמד בדיובור, מלישכת הנשיאות בקאהיר לא יצאה ידיעה על תוכניתו של אל-סאדאת לערוך ביקור נוסף בירושלים ולנאום בפני הכנסת (ראו עמודים 33—31). אורי אבנרי, בקאהיר, וחברי המערכת בתל-אביב הצליחו גם הם לעמוד בלחצים שהופעלו עליהם מצד עיתונאים עמיתים וידידים. גם אנוס מנצור, שנכח בשיחה בין אל-סא-

ההודעה על הפגישה
— בין השניים?

דאת לאבנרי, ושהיה שותף להב' טחה ההדדית שלא לגלות את הסקופ עד להופעת השבועון הישראלי, דחה בנימוס רב את בקשו תיחס ותחנינותיהם של ידידיו, עורכי העיתונים בישראל, שביקשו ממנו לפחות רמז אחד קטן.

שומרי הסוד המצריים. אורי אבנרי, העיתונאי גבר על מנצור.

שומרים ועיתונאים ליד המחסום בכפר גייערי
מי אחראי לביריון?

פעולה הסתיימה. היו העיתונאים ליד המחסום. כל אותה עת שהה אלוף-מישנה יעקוב אבן, דובר צה"ל, שהגיע לפתח במסוק ש-הביא עימו את מפכ"ל המישרה, ליד מספקו וידידו, הרמטכ"ל רב-אלוף רפאל ("רפול") איתן.

כפי שתמיד קורה במיקרים כאלה, היו עיתונאים שהצליחו בכל זאת להגיע למקום האירוע. אבן כוונת צה"ל היתה שהעיתונות לא תוכל לבחון את שרשרת השיאות שנעשו במקום, לפני הפיגוע ובעת שהמחבלים היו בפעוטון. נכשל צה"ל. אולם אם כוונת הרמטכ"ל ודוברו היתה לעורר סינה בקרב העיתונאים שלא הצליחו להגיע, ואלה היו הרוב, ולהשיג עליידי כך נימה עוינת לדיווחים על האירוע, הרי שהצלחתם היתה רבה.

דובר צה"ל טען כי היחס אל העיתונאים נבע מטעות. שלא ב' אשמתו. בין צילום אחד למישנה טאחורי גבו של הרמטכ"ל, ש' רואיין על-ידי צוות טלוויזיה ש' הצליח להגיע למקום, הסביר אבן כי הוא חשב שכל העיתונאים שה' באיזור הגיעו למישגבע, ולא שמע מפי פקודו על כך שעשרה עיתונאים נשארו חקועים ליד מחסום המישרה. "זה כלל לא אשמה שלנו", טען דובר-צה"ל. "כל ה' נושא היה שייך למישרה, והיא החליטה שלא לתת לעיתונאים לה' גיע למקום".

אולי יותר מהמחדל ההסברתי לו אחראי דובר צה"ל, מגוחך התנהגותו של דובר המישרה, ה' עיתונאי לשעבר אריה ארד. שלא כאבן, לא טרח ארד להגיע לשט הפעולה וללוות את הבוס שלו, הוא נשאר בביתו, בתל-אביב. אן פסור בלא-כלום אי אפשר, אי מישרת קריית-שמונה, שם ישו חפ"ק המישרה, הגיעה הוראו טלפונית מהדובר בתל-אביב, ש' אסרה על הקצינים והשוטרים לשוחח עם עיתונאים.

דלפה הידיעה, דווקא בווינגטון. על פי הדיווחים שהגיעו לארץ, מסר מקור בכיר בפמלייה של אל-סאדאת את הידיעה.

היה זה צחוק הגורל שבמדינת ההדלפות, ישראל, הצליחו לשמור את הסקופ זמן רב, ודווקא המצ' רים, הידועים כשומרי סוד, היו שנשברו ראשונים.

צה"ל

הכישלון

הצמוד לכישלון

עשרות עיתונאים צרו עי
מחסומי המישרה, בעוד
שר-הביטחון ערך מסיבת
עיתונאים ולא עיתונאים

המחנות שגילו לפיגוע במיש' גב'עם (ראו עמודים 39—38) העידו שוב, עד כמה לקוי מיבנה מנגנון ההסברה הישראלי. עשרות עיתונאים, ישראלים וזרים, עמדו ליד מחסומי המישרה, על כביש קרית-שמונה—מטולה, בצומת כפר-גילעד, והתחננו בפני השוטרים והשוטרים-הצבאיים שירשו להם להיכנס.

שומרי המחסום היו נוקשים: "קיבלנו הוראה. אף אחד לא יע' בו!" כאשר היה נדמה להם, ש' אחד העיתונאים מתכוון בכל זאת לפרוץ, דרכו את נשקם בצורה מאיימת.

כל רשתות הטלוויזיה העולמיות וסוכנויות הידיעות מכל רחבי תבל היו מיוצגות ליד המחסום. מרבית הכתבים של העיתונים הישראליים וצלמי העיתונות, יכלו רק להצי' טער ולזעום, יחד עם עמיתיהם מחוץ-לארץ, על שלא ניתן להם לסקר את האירוע.

דובר צה"ל לא טרח להודיע לכתבים הצבאיים ולנציגי העיתונות הוזה על האירוע. אולם כפי שקורה תמיד, לכל אחד מהעיתונאים יש מקורות מידע שלו, וכבר החל מהשעה 3.00 לפנות בוקר החלו העיתונאים לנוע לעבר אצ' בע הגליל.

בשעה 8.00 בבוקר הגיע למח' סום קצין מיחידת דובר צה"ל, "אני עולה למישגבע כדי לקבל אישור לפתוח את המחסום". הב' טיח לעיתונאים. "עד שינתן לכם האישור, אדאג לדיווח עדכני ו' שוטף".

זו היתה הפעם האחרונה שה' עיתונאים ראו את נציג דובר צה"ל. עד לצהרי יום, שעתיים לאחר שה'

דובר אבן
צלם או להצטום?

הוא אמנם לא התכחש להכבחתו, אך שבונו אוקטובר פירסם ביום הראשון השבוע, בראש העמוד ה' פותח את הגליון. את הידיעה ש' הוכתרה בכותרת: "פצצה מדינית תוך 48 שעות". בגוף הידיעה נא' מר, שבעיתונות הישראלית תופע' ידיעה בעלת חשיבות עליונה, ש' תשפיע על החדשות באמריקה ובי' מיורח התכונן. מנצור פירסם את הסקופ העתיד להתפרסם, אך נשאר נאמן להכבחת הנשיא אל-סאדאת. שאבנרי היה הראשון שפירסם את הידיעה הסנסציונית על תוכניתו לנאום שוב בכנסת.

וכדי לרמוז לקהל קוראיו ול' מדינאי העולם מי עומד לפרסם את הסקופ, פירסם אוקטובר בעמוד השני של גליונו ידיעה נפרדת, שסיפרה לקהל הקוראים על כך שאורי אבנרי, "העורך הראשי של העולם הזה וחבר כנסת, קיבל הו' מנה לביקור מישלחת שלי' במצ' ריים". אגב, בגוף הידיעה הוסברו ראשי התיבות של שלי' כך: "שלום לישראל".

שתי הידיעות הקטנות, אך ה' מובלשות, שהופיעו באוקטובר, יצרו את מחול הסקרנות סביב הראיון שאותו ערך אבנרי עם אל-סאדאת. היה ברור לכל, כי "הפצ' צה"ל טמונה בראיון זה. אילו אי' שים מצריים, המקורבים לנשיא מצריים, ניסו לגלות את פשר ה' תוכנית החדשה של אל-סאדאת. הם פנו בעיקר אל עמיתיהם ביש' ראל ואמרו: "אצלכם הכל דולף מייד, אז אתם בטח יודעים".

במשך כימעט שבוע תמים נש' מר הסקופ בהצלחה. רק ביום ה' שלישי השבוע, היום שבו מופיע העולם הזה ברחובות תל-אביב,

אסונות

טיול אל המוות

האב החמום שרצו
לשים קץ לחייו נמצ
ערידי ידיו הברז
שהביך את צען

עבד אברעסא קפץ ממרומי טרקטור של יכין חק"ל, בחן א העיקבות שעל שביל העפר וא כימיההדם הקרוש, ונעלם בין ע' (המשך בעמוד 4)